

foc i lloc

Reflux al Consell

La composició del Consell General sorgit de les eleccions recorda la dels Consells preconstitucionals

ÀLVAR VALLS

És un fet que la política, com l'economia, o com molts fenòmens físics, està sotmesa a unes lleis de flux i reflux que en marquen l'evolució d'una manera cíclica i sovint inevitable. Ara que la ressaca electoral comença a anar de baixa, podem constatar un moviment de reflux que aquests comicis han propiciat: el que té per eix la composició del nou Consell General. S'ha posat l'accent aquests dies en la magnitud de la força hegemònica, que disposa de vint-i-dos consellers sobre vint-i-vuit, i s'ha dit que una correlació de forces així no s'havia donat en cap legislatura constitucional. És cert. Però hi ha un altre factor a constatar, que és ben visible i que en certa manera és el correl·lari de l'anterior: el Consell d'aquesta VI Legislatura serà el que més recordarà, per la seva composició, els Consells preconstitucionals. No per les persones en si, ni per la seva actuació política –que encara no es coneix–, sinó per la procedència i els suports d'una bona part dels seus membres.

La creació de Demòcrates per Andorra la vigília de la convocatòria electoral es va fer a partir d'uns mecanismes

que amb l'aparició del PLA i del PS en algun moment havien pogut semblar en franca davallada, i que no són altres que els d'arramassar “barons” i “baronesses” amb força clientelar i, a manca d'una ideologia cohesionadora, fer recaure el pes específic de la proposta en el *deus ex machina* parroquialista. Igual que en els temps preconstitucionals, però a l'engròs, amb la suma frontista de les set parròquies. Ha estat el reflux de la inveterada via d'accés a la política, el retorn a l'ordre immanent, la sublimació reeixida dels intents fracassats els últims anys amb sigles com CDA o CR.

Caldrà veure si, malgrat la procedència i els vincles de molts consellers i la feble estructuració organitzativa i ideològica de DA, aquest Consell anirà a l'hora en el rellotge de la modernitat política i social, o si, al contrari, la seva composició serà un llast que consagrarà la involució i l'immobilisme. La resposta a aquesta incògnita dependrà, en gran mesura, de la capacitat del tàndem Martí-Baró d'imposar entre els seus la línia d'obertura en què van basar la campanya i per la qual van ser votats massivament.